

Sygn. akt II AKa 91/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Apelacyjnego Piotr Schab

Sędziowie: Sądu Apelacyjnego Katarzyna Wróblewska (spr)

Sądu Rejonowego (del) Dariusz Drajewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Krystyny Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2022 r.

sprawy:

1. R. W. (1), syna W. i E. z domu K., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. art. 294 § 1 kk w z art. 11 § 2 kk i inne

2. P. W. (1), syna M. i A. z domu S., urodzonego (...) w W., oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. art. 294 § 1 kk w z art. 11 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydział Karny z dnia 25 października 2021 roku, sygn. akt XVIII K 159/21

1. zaskarżony wyrok w stosunku do R. W. (1) oraz w stosunku do P. W. (1) utrzymuje w mocy,

2. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa, kosztami sądowymi w zakresie apelacji prokuratora obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 91/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydział Karny z dnia 25 października 2021r. sygn. akt XVIII K 159/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>
	<p>Nie dotyczy, Sąd Apelacyjny oddalił wnioski obrońcy oskarżonego P. W. (1), a tezy dotyczące podstaw i powodów takiego stanowiska znalazły odzwierciedlenie w protokole rozprawy, jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.</p>	<p>Dowody wskazane w apelacji nie mają żadne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, o czym szerzej także w dalszej części uzasadnienia.</p>

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>1. I. Apelacja obrońcy oskarżonego R. W. (1)</p> <p>2. - co do czynu opisanego w pkt I pod. 1 i 2 w zakresie wymierzonej kary oraz w zakresie wysokości obowiązku naprawienia szkody.</p> <p>3. Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 a kpk oraz art. 438 pkt 4 kpk obrońca oskarżonego zarzucił:</p> <p>4. – rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności oraz kar grzywny przy wymierzaniu których sąd nie nadał właściwego znaczenia występującym w sprawie okolicznościom zmniejszającym stopień winy i łagodzącym odpowiedzialność</p>	

	<p>karną, takich jak występowanie u oskarżonego organicznych dysfunkcji ośrodkowego układu nerwowego, pozytywna opinia środowiskowa, a także przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy oraz złożenie obszernych wyjaśnień, które znacząco przyczyniły się do pociągnięcia do odpowiedzialności współoskarżonego P. W. (1).</p> <p>5. – obrazę prawa materialnego tj. art. 46 § 1 kk polegającą na orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody poprzez zwrócenie pokrzywdzonym spółkom (...) spółka z o.o. oraz (...) spółka z o.o. środków pieniężnych, pomimo tego, że środki te obecnie znajdują się w dyspozycji sądów powszechnych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie są zasadne zarzuty dotyczące wysokości wymierzonych kar jednostkowych, jak i kary łącznej oskarżonemu R. W.. Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, „bijąca w oczy” różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. W ocenie sądu apelacyjnego, w przedmiotowej</p>		

sprawie sąd I instancji prawidłowo ustalił zarówno wysokość kar jednostkowych, jak i kar łącznych, w świetle okoliczności sprawy oraz osobowości sprawcy. Zachowanie oskarżonego, wskazywało na jego dużą determinację w dążeniu do przestępczego celu przy braku znaczących okoliczności łagodzących, co pozwala na stwierdzenie, że wymierzenie kar łagodniejszych nie uwzględniałoby w wymaganym stopniu karygodności jego zachowań i byłoby po prostu rażąco niesprawiedliwe. Czyny o wysokim stopniu społecznej szkodliwości popełniane przez niepoprawnego sprawcę wymagały napiętnowania poprzez wymierzenie dolegliwych kar pozbawienia wolności i grzywny. Przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy uznał R. W. (1) za winnego czynu 1 z aktu oskarżenia, składającego się z licznych zachowań wypełniających znamiona różnych przestępstw i składających się na przestępstwo ciągle, co więcej popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd Okręgowy uznał także oskarżonego za winnego przestępstw popełnionych z kolei w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, także popełnionych w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd Okręgowy za czyn 1 skazał oskarżonego na karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, zaś za czyny opisane w pkt 1 pdp 2 na karę 2 lat i 4 miesięcy oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych. Analiza wymierzonych kar pozbawienia wolności i kar grzywny w świetle zarzutów apelacji nie uprawnia do oceny, aby poddawać je w wątpliwość. Okoliczność, że oskarżony przyznał się do czynów

została wzięta pod uwagę przez sąd orzekający. Niemniej jednak oskarżony nie pełnił „pośledniejszej roli”, niewątpliwie to R. W. (1) wykorzystując swoje znajomości w środowisku przestępczym, zorganizował tzw. „słupy”, czyli osoby, które udostępniały dane, numery telefonów, rachunki bankowe na potrzeby planowanych przestępstw. W samym komputerze R. W. (1), jak udało się ustalić w toku postępowania, znajdowały się dokumenty dotyczące popełnionych przestępstw. Oskarżony działał systematycznie, celowo, wspólnie i w porozumieniu z drugim współsprawcą, każdy zresztą realizował swoje czynności we wspólnym przestępczym procederze. Zwrócić należy uwagę skarżącemu, że nie tylko „gdyby nie P. W. (1) nie doszłoby do oszustw”, ale także gdyby nie R. W. (1) także nie doszłoby do przestępstwa. Nie można także zgodzić się ze skarżącym, iż treść opinii sądowo – psychiatrycznej wskazuje na zmniejszenie stopnia winy. Oskarżony co wynika z opinii jest osobą w pełni poczytalną. Cechy osobowości nieprawidłowej z pewnością nie mają wpływu na ocenę stopnia winy oskarżonego. W tym kontekście nie należy zapominać o wcześniejszej karalności oskarżonego, za przestępstwa przeciwko mieniu, czy z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wymierzone kary jednostkowe spełniają cele zapobiegawcze, poprzez uświadomienie oskarżonemu nieopłacalności popełnienia przestępstw. W tym zakresie taką rolę zwłaszcza pełni grzywna i obowiązek naprawienia szkody.

Na zakończenie tych rozważań, należy stwierdzić, że uzasadnienie Sądu Okręgowego jest wyjątkowo szczegółowe w zakresie wymiaru kary i odnosi się do wszelkich elementów określonych w art. 53 kk. Sąd I instancji omawia szczegółowo zarówno podstawy wymiaru kar pozbawienia wolności, jak i kar grzywny. Argumenty skarżącego mają charakter wyłącznie polemiczny. Wobec nieuwzględnienia argumentów dotyczących kar jednostkowych, także nie budzi zastrzeżeń wymierzona kara łączna, która uwzględnia ilość popełnionych przestępstw, związek między nimi, uprzednią karalność, oraz stawiane jej cele.

W ocenie Sądu Apelacyjnego skarżący postawił błędny zarzut obrazy prawa materialnego. Z obrazą prawa materialnego, mamy do czynienia, gdy dochodzi do błędnej wykładni prawa (wówczas następstwem jest błędne stosowanie prawa) albo na błędnym zastosowaniu prawa przy niekwestionowanej jego wykładni. Obraza prawa materialnego odnosząca się do jego wykładni jest związana z błędną interpretacją przepisu wynikającą z niezastosowania lub nieprawidłowego zastosowania reguł wykładni prawa, tj. wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej. Obraza prawa polegająca na błędnym zastosowaniu lub niezastosowaniu przepisów prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy są to przepisy o charakterze stanowczym, tzn. nakazujące stosowanie prawa materialnego lub zakazujące jego stosowania. W sprawie natomiast skarżący

nie kwestionuje konieczności co do zasady zastosowania przepisu art. 46 § 1 kk, tym niemniej kwestionuje obowiązek wysokości szkody, poprzez błędne ustalenia faktyczne sądu w tym zakresie.

W ramach określonych przez art. 46 § 1 k.k. można orzec jedynie obowiązek naprawienia szkody, ale tylko w wysokości wynikającej z popełnionego przestępstwa. Wysokość szkody nie jest kwestionowana przez skarżącego, a jedynie okoliczność, że część tej kwoty znajduje się dyspozycji komornika, czy sądu powszechnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższe nie ma znaczenia w odniesieniu do orzeczonego obowiązku kompensacyjnego, albowiem oskarżeni są zobowiązani do naprawienia w całości szkody, jaką poniosły przedmiotowe spółki na skutek ich oszukańczych działań. Wysokość szkody została prawidłowo ustalona przez sąd I instancji, a czym innym jest złożenie konkretnej kwoty do depozytu sądowego, czy na konto komornika, zresztą w ramach jego czynności komorniczych. Oskarżony ma prawidłowo orzeczonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych spółek (...) spółka z o.o., czy (...) spółka z o.o., solidarnie z drugim współoskarżonym. Zgodnie z treścią art. 46 § 1 k.k. orzekając obowiązek naprawienia szkody sąd stosuje przepisy prawa cywilnego, co oznacza, że w przypadku wyrządzenia szkody przez współsprawców przestępstwa zastosowanie ma art. 441 § 1 k.c., w świetle którego jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich

odpowiedzialność jest solidarna. Przedmiotowa szkoda nie została naprawiona, albowiem pokrzywdzeni nadal nie odzyskali żadnej sumy, a jedynie w sytuacji gdyby oskarżony chociażby w części samodzielnie naprawił wyrządzoną szkodę, środek kompensacyjny przewidziany w art. 46 § 1 k.k. w tym zakresie nie mógłby być orzeczony, albowiem środek ten zawsze związany jest z wielkością istniejącej, a więc nienaprawionej szkody. Powtórzyć należy, iż szkoda nie została naprawiona, a zatem decyzja sądu meriti była prawidłowa. Ponadto, sytuacja materialna oskarżonych nie może mieć wpływu na wymiar orzeczonego w ramach art. 46 k.k. odszkodowania. Sąd Apelacyjny uznał zapatrywania prawne Sądu Okręgowego za prawidłowe, który dostrzegł, że część kwoty pobranej na szkodę spółki (...) komornik przekazał do depozytu sądowego, a na rzecz spółki (...) przelał na rachunek komorniczy, jednak Sąd orzekł zgodnie z dyspozycją art. 46 § 1 kk obowiązek naprawienia szkody na rzecz tych podmiotów, których mienie doznało uszczerbku na skutek zachowania sprawcy.

Wniosek

Wniosek o obniżenie w stosunku do oskarżonego za czyn przypisany mu w pkt I podpunkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy, a kary grzywny do 300 stawek dziennych po 50 złotych stawka. O obniżenie w stosunku do oskarżonego za czyny przypisane mu w pkt I podpunkcie 2 wyroku kary pozbawienia wolności do 1 lat i 6 miesięcy, a kary grzywny do 200 stawek dziennych po 50 złotych stawka. Wymierzenie kary łącznej

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat oraz łącznej kary grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych po 50 złotych każda. Orzeczenie wobec oskarżonego solidarnego obowiązku naprawienia szkody w stosunku do (...) spółka z o.o. w kwocie 309.890,34 złotych oraz o uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie obowiązku naprawienia szkody w stosunku do spółki (...) spółka z o.o.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do zmiany orzeczenia w kierunku postulowanym przez skarżącego. Wymiar kar jednostkowych i kary łącznej jest prawidłowy. Wymierzona kara jest podyktowana potrzebami prewencji indywidualnej, w granicach limitowanych wysokim stopniem winy R. W.. Kara (jej zespół) nie jest łagodna, niemniej jednak kara nie może swoją łagodnością podważać zaufania do prawnej ochrony dobra.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>II. Apelacja obrońcy oskarżonego P. W. (1) co do czynów opisanych w punktach I, II, III, IV aktu oskarżenia.</p> <p>Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1,2,3 kpk skarżący zarzucił orzeczeniu:</p> <p>1) Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>a) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego R. W.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

(1) i obdarzeniu ich walorem wiarygodności co do udziału P. W. (1) w popełnianiu czynów zabronionych, w sytuacji gdy wyjaśnienia te pozostawały nad wyraz lakoniczne oraz zostały złożone w warunkach konfliktu z oskarżonym W. i jako takie stanowiły dowód z pomówienia, który nie został zweryfikowany za pomocą innych źródeł dowodowych, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i uznaniem, że oskarżony P. W. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw.

b) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego P. W. (1) i odmowie obdarzenia ich walorem wiarygodności co do braku udziału P. W. (1) w popełnianiu czynów zabronionych oraz świadomości udziału w nielegalnym procederze, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i uznaniem, że P. W. (1) dopuścił się zarzucanych mu przestępstw,

c) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego R. W. (1) i obdarzenie ich walorem wiarygodności co do wypłaty środków pieniężnych przez P. W. (1), podczas gdy okoliczności te nie są poparte żadnym innym dowodem, potwierdzającym ten fakt,

d) art. 410 kpk poprzez pominięcie zeznań K. Z., podczas gdy dowód ten mógł mieć istotne znaczenie dla poczynienia ustaleń, także w zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień R. W. (1) i ich obciążającego wpływu w stosunku do P. W. (1) i motywu pomocy przez P. R. W..

2) obrońca oskarżonego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych

	<p>przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony P. W. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z R. W. (1) dopuścił się z nim popełnienia przestępstw, albowiem błąd ten był wynikiem dowolnej, abstrahującej od zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonych, a ponadto brak w sprawie jednoznacznych dowodów potwierdzających udział P. W. (1) w popełnieniu wszystkich zarzucanych mu czynów zabronionych.</p> <p>3) Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na rozstrzygnięcie sprawy poprzez przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem popełnienia czynu zabronionego, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala jednoznacznie na takie przyjęcie, albowiem oskarżony nie obejmował swoją świadomością faktu wyczerpania znamion zarzucanych mu przestępstw.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedmiotowe zarzuty nie są zasadne. Zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może zresztą ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko</p>		

dokonanemu rozstrzygnięciu. W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że chybiona jest praktyka zarzucania sądowi zaakceptowania pewnego dowodu, skoro zgłaszający ten zarzut, będąc obecnym w trakcie całego postępowania, akceptował ten stan rzeczy, nie podnosił w trakcie rozprawy żadnych wątpliwych kwestii, nie domagał się wówczas dopuszczenia innego dowodu, oświadczając, że nie żąda uzupełnienia materiału dowodowego, a zatem godził się, by wyrok zapadł na podstawie przeprowadzonych już dowodów (zob. wyr. SA w Szczecinie z 6.5.2010 r., II Aka 66/10, KZS 2011, Nr 5, poz. 100). Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów, w tym w zakresie świadomości oskarżonego, wymaga wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, czy wreszcie uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia. Powyższego wymogu apelacja, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie spełniła. Sąd I instancji w sposób całkowicie kompleksowy, rzetelny i logiczny ocenił wyjaśnienia oskarżonego P. W. (1), czego odzwierciedleniem jest uzasadnienie wyroku.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie kanwą ustaleń sądu I instancji, były wyjaśnienia R. W. (1), tym niemniej zostały one ocenione przez sąd I instancji wszechstronnie i logicznie. Wbrew też polemicznym twierdzeniom skarżącego, znajdują one potwierdzenie w licznych dowodach, jak zeznania świadka J. P. (1), zeznania komorników, funkcjonariuszy policji, czy

dokumentacji. Analiza opinii biegłych – psychiatrów, w tym opinia uzupełniająca z dnia 20 czerwca 2021r. wskazuje na rozpoznaną u oskarżonego potrzebę określonej postawy obronnej, jednak powyższe nie wpłynęło na prawidłową ocenę wyjaśnień tego oskarżonego. Nie należy zapominać o okolicznościach zatrzymania oskarżonych, czy też ujawnionych bezpośrednio przy oskarżonych dokumentach, potwierdzających ich przestępczy proceder. Niewątpliwie dowód z pomówienia, jak słusznie zauważa skarżący należy oceniać szczególnie ostrożnie, jednak tak właśnie ocenił je sąd meriti. Wbrew też twierdzeniom apelującego, wyjaśnienia R. W. nie są lakoniczne, nie zostały złożone w warunkach konfliktu ze współoskarżonym, a ponadto są zweryfikowane za pomocą innych źródeł dowodowych, o czym szczegółowo wspomina sąd meriti. Sam R. W. (1) zresztą siebie obciąża, szczegółowo wyjaśniając na temat przestępczego procederu. Nie jest zasadny zarzut, że współoskarżony P. W. (1) nie miał świadomości, trudno bowiem uznać, że osoba z jego wykształceniem, wykonująca konkretne czynności, nie miała świadomości w jakim procederze uczestniczy. Zresztą jak słusznie zauważył sąd I instancji na stronie 26 uzasadnienia, dane o karalności R. W. świadczą, że przestępstw wymagających większego wysiłku intelektualnego nie dokonywał wcześniej, a taki właśnie charakter miały obecne przestępstwa w rozpoznawanej sprawie. Sąd I instancji zresztą czytelnie wypunktował, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. W. (1) w zakresie w jakim wskazywał na brak swojej świadomości, co do uczestnictwa w przestępczym procederze. Słusznie

także sąd oparł się o wyjaśnienia R. W. (1) co do korzyści majątkowych jakie otrzymywał P. W. (1), zważywszy także częściowo na wyjaśnienia P. W. (1) w tym zakresie. Ponownie przypomnieć należy, iż oskarżeni wspólnie podróżowali, z dowodami przestępstw i przygotowanym kolejnym nakazem zapłaty, w komputerze zabezpieczonym właśnie u P. W. (1), który ponadto przyznał się do jednego z czynów.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 410 kpk, w zakresie zeznań K. Z. – przypomnieć tylko należy, iż już w dniu 21 listopada 2020r. (k. 268) odmówiła składania zeznań. Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Sąd Okręgowy nie naruszył wskazanego przepisu. Wskazać też należy, iż Sąd Okręgowy w dniu 15 października 2021r. na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 kpk oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego o przesłuchanie K. Z., czytelnie wskazując, że okoliczność o którą wnosił obrońca nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie sądu odwoławczego, nie są zasadne zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych, albowiem w sprawie zgromadzone i prawidłowo ocenione dowody wskazują wprost na winę oskarżonego P. W. (1).

Jak wynika z treści zarzutu skarżący kwestionuje w zasadzie

świadomość oskarżonego. Zgodzić należy się ze skarżącym, iż konieczne jest wykazanie, czyli udowodnienie, że konkretny czyn oskarżony dokonał umyślnie, z pełną premedytacją. Niewątpliwie zamiar, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, co należy wskazać skarżącemu, podlega identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, a więc z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia i wnioskowania. Aby poczynić miarodajne ustalenia faktyczne w zakresie zamiaru, jaki przyświecał sprawcy, przede wszystkim należy mieć na uwadze fakty istniejące obiektywnie, należące do strony przedmiotowej czynu. W niniejszej sprawie zamiar oskarżonego niewątpliwie został wykazany przez sąd I instancji i wynikał z obiektywnych okoliczności w sprawie. Zamiar oskarżonego wynikał chociażby z jego obiektywnych zachowań, ustalonych czytelnie przez sąd meriti. Trudno uznać, aby oskarżony posiadający wyższe wykształcenie, prowadzący własną działalność gospodarczą był osobą nieświadomą własnych poczynań. W sprawie sąd I instancji prawidłowo ocenił sprawcę, jego intelekt i właściwe mu psychofizyczne zdolności do oceny sytuacji oraz kojarzenia i przewidywania określonych skutków jego zachowania. Co ponownie przypomnieć należy, potwierdził sam oskarżony przyznając się do jednego z przestępstw.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie o uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi

zasadny

częściowo zasadny

Okręgowemu do ponownego rozpoznania.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>W ocenie sądu odwoławczego, brak jest podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, zresztą w zasadzie skarżący nie uzasadnia powyższego wniosku. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wniosek o uniewinnienie oskarżonego, także nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji przeprowadził w zakresie także tego oskarżonego prawidłowo postępowanie dowodowe, zgromadził wszelkie dostępne dowodowy i dokonał ich prawidłowej oceny nie wykraczając poza normy przewidziane przez art. 7 kpk. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, aby oskarżony nieświadomie dokonywał przypisanych mu przestępstw. Materiał dowodowy potwierdził wprost winę oskarżonego, w tym zakresie przypomnieć należy, iż Sąd Okręgowy wyprowadził zasadne wnioski co do winy oskarżonego, czego odzwierciedleniem jest uzasadnienie sporządzone przez sąd I instancji.</p> <p>W tym miejscu należy odnieść się do oddalonych przez Sąd Apelacyjny wniosków dowodowych. Wezwanie do zapłaty z dnia 19 sierpnia 2020r nie mogło mieć znaczenia dla rozstrzyganej sprawy. To, że J. P. (2) i P. W. (1) nie zapłacili za czynsz, prąd, czy media nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Na co oskarżony przeznaczał pieniądze i dlaczego nie płacił za opłaty, czy czynsz najmu pozostanie w</p>		

<p>sferze problemów tych osób. Jednak doświadczenie życiowe wcale nie przekonuje, że oskarżeni popełniają przestępstwa, aby regulować opłaty cywilne, w tym płacić za czynsz, czy prąd.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obrońca oskarżonego P. W. (1) postawił zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych, kary łącznej i niezastosowania zasady absorpcji, oraz wymierzenia kar za poszczególne przestępstwa przy niedostatecznym rozważeniu dyrektyw wymiaru kary, gdy w świetle okoliczności popełnienia czynu i postawy oskarżonego, orzeczona kara jest nad wyraz wysoka, zaś oskarżony wyraził skruchę.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie jest zasadny. Niewątpliwie zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą. Jednak zważywszy na ustawowe zagrożenie przewidziane za poszczególne czyny przypisane oskarżonemu, trudno przyjąć, aby były one rażąco niewspółmiernie surowe. Zgodnie z treścią przepisu art. 53 § 1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez</p>		

ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie natomiast z art. 53 § 2 k.k. wymierzając karę, uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Autor apelacji nie wykazał, na czym by miała polegać niewspółmierność wymierzonej zaskarżonym wyrokiem kar jednostkowych i kary łącznej, zaś zupełnie pominął milczeniem okoliczności, iż przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. nakazuje korygować orzeczenia w zakresie kary, gdy jest ona rażąco niewspółmiernie łagodna lub rażąco niewspółmiernie surowa. Ponadto, w procesie wymiaru kary łącznej sąd a quo nie był uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar podlegających łączeniu, zaś związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi czynami uzasadnił zastosowanie zasady mieszanej, nie ma najmniejszych podstaw do uznania, iż także orzeczona kara

łączna jest rażąco niewspółmiernie surowa.

W sprawie trudno przyjąć, aby oskarżony wyrażał skruchę, skoro nie przyznał się do większości czynów. Z treści apelacji wynika, że oskarżony został skazany za przestępstwo niealimentacji, a na fakt wykonywania obowiązków alimentacyjnych mieliby złożyć zeznania świadkowie przed Sądem Apelacyjnym. W ocenie sądu odwoławczego, dane o karalności P. W. (1) świadczą o jego karalności, za przestępstwa niealimentacji oraz karno - skarbowe (k. 1277 - 1279). Przesłuchanie świadków nie ma znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Oskarżony nie podjął przewidzianych prawem możliwości dotyczących ewentualnego wzruszenia wyroku np. dążąc do wznowienia postępowania karnego. Sąd Okręgowy dysponował dokumentem i danymi o karalności, prowadzenie postępowania w zakresie płacenia przez oskarżonego alimentów i ewentualnego wzruszenia wyroku w sprawie o przestępstwa niealimentacji, niewątpliwie wykracza poza procesowe potrzeby niniejszego postępowania.

Wniosek

Brak wniosku

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>W ocenie sądu odwoławczego, wobec braku wniosku nie sposób odnieść się do niego.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>III. Apelacja oskarżyciela publicznego w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego P. W. (1).</p> <p>Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucono:</p> <p>- rażącą niewspółmierność kar orzeczonych wobec P. W. (1) tj. kary 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 100 złotych stawka za czyn z pkt 1 aktu oskarżenia, kary 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 złotych stawka za czyny z pkt 2, 3 oraz 4 aktu oskarżenia przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, kary 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt 5 aktu oskarżenia oraz kary łącznej w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych po 100 złotych stawka, podczas gdy stopień zawinienia, rola sprawcy w popełnianiu zarzucanych mu czynów, szkodliwość społeczna oraz właściwości osobiste, uprzednio karanego sprawcy, wymagają zdecydowanie surowszej reakcji zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Na wstępie tej części rozważań należy przypomnieć, że orzekanie o karze ma charakter indywidualny, a proces wyboru i miarkowania właściwej in concreto represji karnej jest w pewnej mierze subiektywny. Dlatego też ustawodawca określając w art. 53 k.k. zasady i dyrektywy modelowego orzekania o karze pozostawił sądowi określony zakres swobody w jej wymierzaniu. Wykładnikiem granic "uznaniowości" sądu jest wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary. Stąd też nawet dostrzegana przez oskarżyciela publicznego niewspółmierna łagodność kar nie daje podstaw do weryfikacji kary wymierzonej przez sąd pierwszej instancji. Dla skuteczności środka odwoławczego koniecznym jest wykazanie nie tylko tego, że orzeczona kara jest niewspółmiernie łagodna lub surowa, ale również tego, że ta niewspółmierność ma charakter rażący. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób dowodzić, że kary jednostkowe, jak również kary łączne wymierzone oskarżonemu P. W. nosiły cechy kar rażąco niewspółmiernie łagodnych.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji kara wymierzona oskarżonemu oscyluje w granicy połowy ustawowego zagrożenia za występki z art. 286 § 1 kk w typie podstawowym, bez kwalifikowania go z art. 294 § 1 kk. Ponadto wymiar kary jest rażąco niewspółmierny w stosunku do szkodliwości społecznej czynu, stopnia zawinienia, wiodącej roli oskarżonego, dwukrotnej karalności oskarżonego. Skarżący podkreślił dysproporcję pomiędzy dwoma współoskarżonymi, wskazując, że R. W. (1), działał w ramach recydywy,

tym niemniej współpracował z organami ścigania, złożył wnioski w trybie art. 387 kpk, zaś P. W. (1) kwestionował winę, nakłaniał R. W. (1) do wzięcia winy na siebie. Zdaniem skarżącego, to P. W. (1) posiadając odpowiednią wiedzę prawniczą, opracował modus operandi przestępczej operacji, to od niego wyszła inicjatywa dokonania pierwszego wyłudzenia, podrabiał lub opracowywał projekty fałszywych orzeczeń sądowych. Skarżący zwrócił uwagę na rodzaj i rozmiar znacznych następstw popełnionych przestępstw, a mianowicie znaczną wartość środków finansowych. „Łupem przestępców” padła kwota 418 811,48 złotych. Skarżący wskazał, że nawet po odbyciu kary P. W. (1) dobrze wyjdzie na przestępstwie, zwłaszcza wobec orzeczenia obowiązku naprawienia szkody solidarnie z R. W. (1), w sytuacji zabezpieczenia na mieniu tego oskarżonego grożącego mu obowiązek naprawienia szkody. Skarżący zwrócił także uwagę na olbrzymi ładunek szkodliwości społecznej czynów oskarżonego. Do przestępstwa używając „podrobionych wyroków, wydawanych rzekomo przez niezależne sądy w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej”. Działanie takie godziło w zaufanie obywateli do organów władzy sądowej i wykonawczej i powinno spotkać się ze zdecydowaną sankcją wymiaru sprawiedliwości.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wszystkie te ogólne twierdzenia oskarżyciela publicznego są zasadne, aczkolwiek jednostronne i nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego orzeczenia w kierunku postulowanym przez oskarżyciela. Zauważyć należy, iż niewątpliwie

P. W. (1) posiadając odpowiednią wiedzę prawniczą, opracował modus operandi przestępczej operacji, jednak to R. W. (1) organizował tzw. słupy, wykorzystując swoje znajomości w świecie przestępczym, a ponadto czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Okoliczność, że złożył wniosek w trybie art. 387 kpk, nie uwzględniony przez sąd, nie może wpływać na wymiar kary orzeczonej wobec drugiego sprawcy. Zresztą należy pamiętać o zasadzie indywidualizacji kary określonej w art. 55 kk. W ocenie sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu z przemyślanym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Działanie oskarżonych, w tym także P. W. (1) godziły w różne dobra prawne, w tym w zaufanie obywateli do organów władzy sądowej i wykonawczej, jednak spotkało się to z odpowiednią reakcją ze strony Sądu Okręgowego. Okoliczność, że oskarżony realizując swoje prawo do obrony przedstawił wersję zdarzeń nie uwzględnioną przez sąd meriti nie może samoistnie spowodować zaostrzenia kar jednostkowych, czy kary łącznej. Nie można także zgodzić, że oskarżony dobrze wyjdzie na przestępstwie, skoro orzeczono wobec niego surowe kary także grzywny i obowiązek naprawienia szkody solidarnie z drugim sprawcą, co oznacza możliwość wystąpienia w przypadku naprawienia szkody przez R. W. z roszczeniem do P. W.. Przypomnieć należy o przepisach kodeksu cywilnego, a zwłaszcza art., 441 § 2, który normuje zagadnienie regresu pomiędzy osobami odpowiedzialnymi względem poszkodowanego na podstawie tej samej zasady odpowiedzialności. Sąd I instancji prawidłowo także dostrzegł, że sprawcy doprowadzili

pokrzywdzonych do powstania w ich majątku szkody, niemniej jednak spotkali się z surową represją karną. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd I instancji wymierzając zarówno kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny brał pod uwagę aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględniała szczególnie wysoki stopień społecznej szkodliwości jego czynów, niewątpliwie także uświadomi oskarżonemu nieopłacalność popełnionych przestępstw, a także powinna skłonić go do zmiany postępowania i przestrzegania porządku prawnego. Jednak nie można zgodzić się, aby bardziej surowe kary miały spełnić wąsko pojętą zasadę prewencji ogólnej.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie P. W. (1) za czyn nr 1 z aktu oskarżenia kary 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych po 100 złotych stawka. Za czyny wskazane w pkt 2-4 aktu oskarżenia przy przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 kk kary 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 100 złotych.

Za czyn wskazany w pkt 5 aktu oskarżenia kary 8 miesięcy oraz orzeczenie kary łącznej w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak również grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 100 złotych stawka.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W ocenie sądu odwoławczego, wnioski nie są zasadne, albowiem Sąd nie uwzględnił zarzutów prokuratora. Orzeczone kary jednostkowe nie rażą swoją łagodnością ani surowością i są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu oraz stopnia jego zawinienia. Kary te w należyтым stopniu realizują cele, o których mowa w art. 53 kk. Sąd Okręgowy przytoczył w uzasadnieniu wyroku okoliczności rzutujące na określony w wyroku wymiar kary wskazując czytelnie okoliczności łagodzące, jak i obciążające tego oskarżonego. Rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego kar należy uznać za prawidłowe. Brak jest zatem podstaw do uznania zasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Na podstawie zresztą hierarchii dyrektywy z art. 53 § 1 kk należy przyjąć, że względy prewencji nigdy nie mogą uzasadniać wymierzenia kary przekraczającej stopień winy. Innymi słowy orzeczenie kary ponad rozmiar winy jest niedopuszczalne chociażby przemawiałyby potrzeby prewencji ogólnej lub szczególnej. Orzekając karę łączną w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd I instancji kierował się zasadą częściowej absorpcji wskazując okoliczności przemawiające za orzeczeniem kary w tym wymiarze, podobnie w zakresie kary łącznej grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych. Zaprezentowaną ocenę Sąd Apelacyjny w pełni podziela

uznając, iż orzeczona kara łączna jest sprawiedliwa także w odczuciu społecznym i nie razi swoją łagodnością, ani zresztą surowością. Na zakończenie należy wskazać skarżącemu, że rażąca niewspółmierność kary występuje gdy rozmiar represji w sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanej podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Powyższego apelacja nie wykazała. Podniesienie zarzutu wskazanego w art. 438 pkt 4 k.p.k. musi wiązać się z wykazaniem, że kara wymierzona przez sąd I instancji nie uwzględnia w wystarczającym stopniu ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiaru. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, kary jednostkowe uwzględniają wszystkie okoliczności w sprawie, a przy wymiarze kary łącznej sąd prawidłowo kierował się także związkiem przedmiotowo-podmiotowym między zbiegającymi się przestępstwami, który miał zasadnicze znaczenie dla określenia zasady łączenia kar. W sprawie ten związek występował a zatem zastosowana zasada jest prawidłowa.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 października 2021r. sygn. akt XVIII K 159/21	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>W ocenie sądu odwoławczego, wszystkie trzy apelacje nie były zasadne. Analizując zaskarżony wyrok stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie uchybił regułom rzetelnego procesu. Sąd ten prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe oraz wszechstronnie rozważył i ocenił zebrane dowody przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi trafnie ustalając, że oskarżeni dopuścili się czynów przypisanych wyrokiem. Wskazać należy, że wywiedzione w tej sprawie apelacje nie zawierają rzeczowych argumentów dających podstawę do podważenia logiki wywodów Sądu I instancji zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, także w zakresie wymierzonych kar. W tym uzasadnieniu w sposób logiczny zostały wyjaśnione przyczyny dokonanej oceny dowodów, która jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, jak i wysokość orzeczonych kar pozbawienia wolności i kar grzywny, czy środka kompensacyjnego. Tok rozumowania Sądu I instancji w pełni zasługuje na aprobatę. Nie budzą zatem zastrzeżeń poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Należy podkreślić, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku tylko wtedy mogą być skutecznie zakwestionowane, gdy okaże się, że zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Natomiast możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędów w ustaleniach faktycznych. Ocena dowodów - dokonana przez Sąd I instancji z zachowaniem kryteriów określonych w art. 7 kpk i oparte na nich ustalenia nie noszą cechy dowolności.</p>	
5.2. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		

Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa, co znajduje podstawę prawną w art. 624 § 1 KPK, a uzasadnienie faktyczne w charakterze i rozmiarze orzeczonych kar zasadniczych pozbawienia wolności i grzywny. Orzeczenie kar pozbawienia wolności istotnie ograniczą możliwości zarobkowe sprawców, a zatem uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla oskarżonych nadmierną uciążliwość.

7. PODPIS		
Katarzyna Wróblewska Piotr Schab Dariusz Drajewicz		
<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika #		

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. W. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 października 2021r. sygn. akt XVIII K 159/21		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>		
Wpisać kolejny numer załącznika #		
Podmiot apelację	wnoszący	Obrońca oskarżonego P. W. (1)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 października 2021r. sygn. akt XVIII K 159/21	
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak albo	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25		

ustalenie, którego dotyczy apelacja	października 2021r. sygn. akt XVIII K 159/21		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana